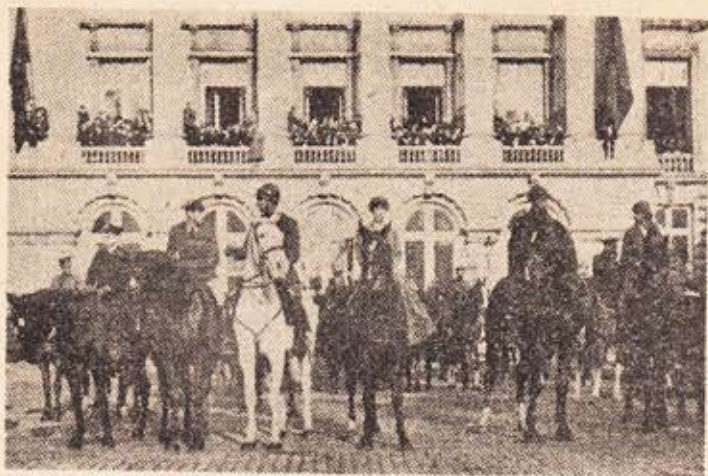

40 jaar geleden deed

KONING ALBERT

na 4 jaar terug zijn intrede
te Brussel

De koninklijke familie terug te Brussel in 1918. Koning Albert op zijn wit paard in het midden. (A.)

Het is op Vrijdag, 22 November — op St.-Cecilia — dat koning Albert, die toen over heel de wereld de naam Koning-Soldaat had gekregen, na meer dan vier jaar oorlog, terug zijn triomfantelijke intrede te Brussel deed.

Het bevrijdingsoffensief, mede door het Belgisch leger op 28 September te 6 u. 30 's morgens ingezet over een front van 18 km, was op 11 November 1918 geëindigd met de wapenstilstand te Rethondes, onder dictaat van Foch.

Op 19 November was het Antwerpen dat het vorstenpaar en de prinses met mateloos enthousiasme ontving, waarop drie dagen later

DE HOOFDSTAD

aan de beurt zou komen. De intrede zou gebeuren langs de Vlaamse Poort, waar de grote massa al vroeg was toegestroomd om de bevrijders van het vaderland te begroeten.

Koning Albert verscheen op een wit ros, met de koningin en de prinsen, allen te paard. De koning was in khaki, de nieuwe kledij van het leger die de Brusselaars niet kenden.

Burgemeester Max, gevanke-lijkt naar Duitsland gevoerd, was ondertussen teruggekeerd en zou de vorst andermaal begroeten, zoals hij gedaan had op de dag van de troonsbeklimming in 1909.

De stoet trok dan door een mensenzee en eindeloos gejuich langs de Anspachlaan, het Noordstation, de Kruidtuinlaan, de Koningstraat en de Wetstraat, naar het Paleis der Natie. De jubelende bevolking was niet in toom te houden en overrompelde de stoet, ondanks alle pogingen van de politie.

VERSLAG AAN HET PARLEMENT

De koningin en de kinderen betraden het eerst het Parlement, gevolgd door koning Albert, gelaarsd en gespoord, met de strijdhelm op het hoofd.

In dit Parlement, waar hij einde December, negen jaar vroeger, de eed had afgelegd de onafhankelijkheid en onschendbaarheid van België tot het uiterste te verdedigen, en op 4

gisch leger viel de prachtige maar gevaarlijke rol ten deel, geplaatst te worden aan het front, waar de Duitse staf, zeker van de uitslag, de beste en sterkste van zijn korpsen zou loslaten. Het Belgisch leger streed eerst alleen gedurende twee maanden en half over de ganse diepte van zijn grondgebied, van Luik tot Antwerpen en van het beleg van Antwerpen tot aan de IJzer. Het sloeg de eerste en stoute pogingen van de overweldiger te splinter, dan vertraagde en matigde het de bewegingen van de machtige aanvallers. Het leger hielp tenslotte mede om door de lange en heldhaftige slag aan de oevers van de IJzer, de Duitse troepen beëindigt tegen te houden...

De koning gaf verder een bondig overzicht van de verdere krijgsverrichtingen, waarbij het Belgisch leger, ook in het eindoffensief, zijn tol aan de vrijheid met dapperheid heeft betaald.

Hij groette de gesneuvelde: ere aan onze roemrijke doden, aan degenen die gevallen zijn op de slagvelden en voor het executiepeleton.

Hij wenste het bezette land geluk met de vaderlandslievende houding onder het Duitse juk.

Tenslotte wees de koning op de toekomst:

« De gelijkheid in het lijden en het dulden heeft gelijke rechten geschapen voor de openbare verzuchtingen. De regering zal aan de Kamers in een vaderlandse overeenkomst voorstellen, dat de oude hinderpalen zouden verlaagd worden en aan alle mannen, vanaf de jaren van de nodige rijpheid, voor de uitoefening van de burgerlijke rechten zou worden verleend.

» Het uitoefenen van de godsdienst is voor de gelovigen een grote sterkte geweest op de dagen van zware beproeving. Nooit was zij in het leger een hinderpaal voor de kameradschap. Waarom dan zouden verschillen op dit gebied een bron van verdeeldheid kunnen zijn in het burgerlijk en politiek leven?